

המנהלת ערערה על החלטת פקיד שומה למסות סכומים שמשכה מהחברה כדיווידנד. טענתה כי הכספים נמשכו כשכר ושימשו אותה למחיה ולצרכיה השוטפים התקבלה והמס שתשלם יהיה נמוך משמעותית.

לבעלת המניות בחברת "לייזר אסתטיק", המנהלת אותה בפועל, נערכה שומה לשנים 2011-2012 בה נקבע כי משיכות שביצעה מהחברה בשנים אלה היו למעשה חלוקת דיווידנד ועליה לשלם עליהן מס מקסימלי. ערעור שהגישה המנהלת לבית המשפט המחוזי התקבל לאחרונה ונקבע כי יש לראות בהכנסות **שכר עבודה**.

במהלך ביקורת מס הכנסה שנערכה בחברה ב-2012 נמצא כי במהלך 2011 החברה החסירה מהכנסותיה סך של 65,627 שקל ובשנת 2012 סך של 95,367 שקל. התברר כי בשנתיים הללו המנהלת משכה מידי פעם כספים מהחברה בסכום מצטבר של כ-170,000 שקל, מבלי לדווח על כך.

פקיד השומה קבע כי יש לראות בסכומים דיווידנד שחילקה החברה לבעלת המניות בה ובהתאם הטיל עליה לשלם את המס המקסימלי. השגה שהגישה המנהלת נדחתה והיא הגישה ערעור לבית המשפט המחוזי בבאר שבע.

היא טענה כי משיכות הכספים, שנעשו באופן שוטף, היו למעשה שכר עבודה ושימשו אותה למחיה ולקיום יום-יומי. היא הדגישה כי במהלך שנתיים אלה לא היו משיכות דיווידנד מהחברה ולכן יש לסווג את הסכומים כהוצאות שכר.

המנהלת הוסיפה כי היא משקיעה בחברה מכוחה, מכישרונה וממרצה ועובדת בה מבוקר עד לילה בשעה שהסכומים שדווחו כשכר היו נמוכים ביותר ולא שיקפו את מלוא תרומתה לעסק. לפיכך, צודק ונכון לראות את משיכות הכספים כשכר ולא כדיווידנד.

פקיד השומה טען מנגד כי המערערת משכה במצטבר כ-50,000 שקל נטו במהלך ינואר 2011, 38,088 שקל בחודש פברואר אותה שנה ו-36,000 בחודש מרץ. סכומים גבוהים אלה אינם משקפים צרכי מחיה שוטפים לדבריו.

הוא הוסיף כי יש כללי דיווח לגבי משכורת והמערערת לא יכולה לדווח על הוצאות משכורת בדיעבד.

תרומה גבוהה

אך השופט גד גדעון קיבל את הערעור. הוא הבהיר כי כשמדובר בטובת הנאה המשולמת לבעל שליטה בחברה, אין מבחנים ברורים להבחנה בין שכר עבודה לדיווידנד.

ככלל, יש לבחון האם קיימים מסמכים המעידים למשל על החלטה לחלוקת רווחים, האם קיים הסכם עבודה וכד'. עוד ראוי לבחון האם התשלום משקף שכר סביר וראוי עבור עבודת בעל השליטה.

במקרה זה לדבריו, אין הסכם בדבר שכר העבודה של המערערת ומסכומי המשיכות לא נוכחו מס או הפרשות סוציאליות. עם זאת, הדבר לא בהכרח מלמד שמדובר בדיווידנד, בהתחשב בכך שהסכומים כלל לא דווחו. לכך מצטרפת העובדה כי אין אסמכתא לכך שהחברה חילקה דיווידנד וניכר שלא היו לה עודפים בשנים אלה.

השופט הוסיף כי על פי פירוט המשיכות מדובר בסכום ממוצע של כ-14,000 שקל בחודש, בעוד השכר המדווח של המערערת עמד על סך של כ-3,777 שקל בלבד.

בהתחשב בעובדה שהמערערת היא העובדת היחידה בחברה וניתן להניח שתרומתה לחברה הייתה גבוהה מסכומי השכר המדווח, הסכומים שמשכה יכולים להיחשב כשכר סביר וראוי עבור עבודתה, כתב.

השופט סיכם כי לנוכח העובדה שאין זו העלמת המס הראשונה של המערערת, שיקולים חינוכיים או הרתעתיים עשויים אולי להצדיק מיסוי בשיעור המקסימלי כדיווידנד. עם זאת, כשהמטרה היא קביעת מס אמת וכשיש למסות את התקבולים על פי מהותם הנכונה, נכון לראות את המשיכות כשכר עבודתה ולא כדיווידנד.

לא ניתן צו להוצאות.

ב"כ המערערת: עו"ד יואב ציוני

ב"כ המשיב: עו"ד ירון פנש

לפסק הדין המלא בתיק 3222-11-15

מאת: עו"ד דנה ליבנה זמר העוסקת במיסים

הכותבת לא ייצגה בתיק.

באדיבות: אתר המשפט הישראלי "פסקדין"

www.psakdin.co.il